

Sygn. akt II Ka 261/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Marzena Głuchowska

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2017 r.

sprawy **A. K.**

obwinionego z art. 86 § 1 kw i in

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 1 grudnia 2016 r. sygn. akt VII W 346/16

zaskarżony wyrok, w zakresie czynu zarzucanego obwinionemu w pkt II, uchyla i sprawę w tej części przekazuje Sądowi Rejonowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 261/17

UZASADNIENIE

A. K. obwiniony było to, że:

I. w dniu 21 grudnia 2015 r. ok. godz. 13.00 w S., na ulicy (...), kierował samochodem m-ki A. (...) o nr rej. (...) wraz z przyczepą o nr rej. (...) nie posiadając do tego wymaganych przepisami uprawnień,

tj. o czyn z art. 94 §1 kw

II. w dniu 21 grudnia 2015 r. ok. godz. 13.00 w S., na skrzyżowaniu o ruchu okrężnym ulicy (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem m-ki A. o nr rej. (...) wraz z przyczepą o nr rej. (...) wjeżdżając na rondo z ulicy (...) nie udzielił pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem m-ki V. (...) o nr rej. (...) jadącemu po rondzie wewnętrznym pasem ruchu, od ulicy (...) doprowadzając do zderzenia obydwu pojazdów,

tj. o czyn z art. 86 §1 kw.

Wyrokiem z dnia 01 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach obwinionego A. K. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt I i wyczerpującego dyspozycję art. 94 §1 kw i za czyn ten na podstawie art. 94 §1 kw wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 100 złotych; uniewinnił obwinionego od popełnienia czynu

opisanego w pkt II, koszty postępowania poniósł Skarb Państwa; zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwotę 30 złotych oraz kwotę 100 złotych tytułem pozostałych kosztów postępowania.

Apelację od tego wyroku wniósł oskarżyciel posiłkowy K. T. zaskarżając go w zakresie czynu z pkt II-ego na niekorzyść obwinionego zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania skutkującą uznaniem A. K. za niewinnego zarzucanego mu w pkt II wniosku o ukaranie czynu, a mianowicie:

1) art. 4, art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpsw poprzez nienależyte rozważenie i ocenienie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a sprowadzające się do:

a) błędnego uznania, jakoby obwiniony wjechał na rondo ulicą (...), a nie ul. (...) w S.,

b) odmowy obdarzenia walorem wiarygodności zeznań K. T. oraz świadka G. P. w zakresie w jakim twierdzą, że obwiniony wjechał na rondo z ul. (...) na zewnętrzny jego pas oraz że nie ustąpił pierwszeństwa K. T., zjeżdżając z ronda na ul. (...).

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, iż obwiniony A. K. zachował należytą ostrożność, a w związku z tym nie spowodował zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, podczas gdy owa należyta ostrożność nie została zachowana przez obwinionego, a co za tym idzie, spowodował on zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, zatem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 86 §1 kw.

Podnosząc powyższe zarzuty i powołując się na treść art. 437 §1 i 2 kpk w zw. z art. 109 §2 kpsw skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie pkt II poprzez uznanie winy obwinionego A. K., ewentualnie wnosił o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie zawarty w niej wniosek o uchylenie wyroku w zakresie czynu z pkt II-ego i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Kwestią kluczową do rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie w zakresie czynu z art. 86 §1 kw stawianego A. K. jest ustalenie jaką trasą poruszał się obwiniony przed zaistnieniem zdarzenia drogowego z udziałem oskarżyciela posiłkowego, w szczególności czy obwiniony na rondo, na którym doszło do zderzenia pojazdów wjechał z ulicy (...), czy też z ulicy (...). Sąd I instancji przyjął pierwszą ze wskazanych wyżej wersji, jednakże tego rodzaju ustalenia i leżąca u jej podstaw ocena dowodów razi swoją dowolnością i nie odpowiada wymogom art. 7 kpk, tj. zasadom logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego.

Ustalając wersję korzystną dla obwinionego Sąd I instancji oparł się na wyjaśnieniach jego samego i zeznaniach jego żony E. K. pomijając, że osoby te w ewidentny sposób są bezpośrednio zainteresowane w takim, a nie innym rozstrzygnięciu sprawy. Z drugiej strony natomiast odrzucił praktycznie bez żadnej analizy – odmiennej treści twierdzenia pokrzywdzonego, a co bardziej istotne G. P., świadka nie zainteresowanego rozstrzygnięciem sprawy, który przypadkowo znalazł się na miejscu zdarzenia i obserwował jego przebieg. Świadek ten zeznał, iż obwiniony na rondo wjechał z ulicy (...) i to kierowany przez niego pojazd zajeżdżał drogę samochodowi kierowanemu przez pokrzywdzonego. Trudno dopatrzeć się jakiegokolwiek śladu zainteresowania świadka w składaniu zeznań takiej a nie innej treści, a jego obecność na miejscu kolizji potwierdza obwiniony i jego małżonka. Poza przedmiotem rozważań Sądu I instancji pozostała również kwestia oświadczenia sporządzonego przez E. K., z którego wynika, że to jej małżonek ponosi winę za spowodowanie kolizji – znajduje się w nim sformułowanie o wymuszeniu pierwszeństwa wobec oskarżyciela posiłkowego.

Z powyższych względów, Sąd II instancji nie podziela oceny dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy, albowiem razi ona swoją dowolnością i nie może zostać zaakceptowana w drodze kontroli instancyjnej.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w całości przeprowadzi przewód sądowy, a przesłuchując obwinionego i jego małżonkę również winien ustalić przyczyny, dla których sporządzone zostało oświadczenie, z którego wynikać by miało, że to A. K. swoim nieprawidłowym zachowaniem spowodował kolizję drogową.

Mając powyższe na względzie na podstawie art. 437 §2 kpk w zw. z art. 109 §2 kpw, Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.